

Græsningsen gjort afhængig af Sogneraadets Indvilligelse, saa vil ogsaa Sogneraadet dele Veislykkerne. Enhver vil da faae sin Part og blive en Slags Underpolitimester paa sit Stykke, og det vil da komme til at gaa bedre end hidtil. — Der er talt ikke saa Lidt om det sidste Stykke af § 7. Jeg holder helst paa det, som det er, men skulde vi give Afkald paa Hønsene, er dette dog ikke saa slemt. Hundene derimod kan jeg ikke give Slip paa. Der er jo den Forskel mellem disse Dyr og de andre Dyr, som ere nævnte i Stykket forud, at de færdes meget hyppigt om Natten, men hvad nytter det saa at sætte dem op i det andet Stykke, naar man ikke har Nei til at skyde dem. Jeg har ønsket at udtale her inden Afstemningen, at det forekommer mig, at den høitærede Minister — i det Mindste kunde hans Ord forstaaes saaledes — har udtalt sig, som om han antog, at Brugen af Skydevaaben ikke var tilladt i Genhold til det næstsidste Stykke. Jeg maa imidlertid efter min Fortolkning antage, at jeg, hvis jeg traf en omstreifende Hund, som gjorde Fortræd paa mine paa Marken værende Dyr, eller i min Have, trostigt vilde kunne skyde den, og jeg ser derfor ingen Fare ved at lade sidste Stykke gaa ud, hvis det kan være nogen sær Trøst for ærede Medlemmer. Der staar her: „paa hvilken Maade han bedst veed og kan,“ men den bedste Maade at faae disse Dyr af Veien paa, er vistnok at skyde dem, thi at tage dem ind til sig, er vistnok ikke saa let. Jeg har set hele Flokke af disse Dyr paa min Eiendom, og Følgen af deres Besøg har været, at jeg har fundet mine Faar løse og Tørene spolede, og dersom man tøirer Dyrene i et stærkere Tøir, risikerer man deres Liv. Jeg vil nævne, at der er visse Tider paa Aaret, hvor Hundene — og mærkelig nok, de have en fin Næse og et fint Instinkt i mange Retninger — formelig storkes paa enkelte Steder om Natten, naar — jeg havde nær sagt, — hele Naturen hviler undtagen Hunde og Katte. (En Stemme: Og Ræve). Ja og Ræve.

Jeg vil holde paa det, der staar i Lovforslagets sidste Stykke, men kan det ikke blive anderledes, saa trøster jeg mig med, hvad der staar i det foregaaende Stykke, at man kan bruge, hvilke Vaaben man bedst kan faae fat paa, og dermed dræbe Dyret, saa er Ulykken ikke saa farlig. — Ændringsforslaget under Nr. 1, som gaar ud paa, at Hingste, Tyre og Orner skulde være forsvarelig afsondrede eller bundne eller tørede, vil jeg sige et Par Ord om. Den ærede Minister udtalte sig imod dette Forslag. Jeg har ikke været med til at stille det, men jeg vil dog stemme for det, forsaavidt som det ikke skulde være en Slags Gift for Loven, thi saa vil jeg ikke gjøre det. Den ærede Minister talte, som om deene Bestemmelse ikke var nødvendig, da Dyrenes Eier vilde have saa megen Sædelighedsfølelse eller Sømmelighedsfølelse eller kort sagt saa megen god Følelse overfor sine Medmenneskers Liv og Helbred, at han ikke vilde tillade disse Dyr at gaa løse. Jeg skal dog sige den høitærede Minister, at jeg selv kjender et Tilfælde af denne Art. Der var en Bet, som førte gennem Sognet lige til Kirken. Denne Bet var meget befærdet, og den førte over en stor Mark, hvor der ikke var noget Hegn — det var en gennemstaaret Lod — og der græsede Tyre og Køer efter Behag saavel paa Veien som paa Marken. Ved denne Bet indtraf der et Par Tilfælde, hvor Folk kom i temmelig stor døenshnlige Fare, og naar der her er Tale om, at Piger og Nøgere ogsaa færdes imellem Dyrene, saa skal jeg dertil bemærke, at der ingen Fare er for disse; thi Dyrene kjende deres Nøgere, men de kjende ikke Fremmede. Det er derfor en anden Sag med disse, og naar Køerne skulle malkes og ere paa Malkepletten, saa er Nøgteren altid ved Haanden, og saa er der ingen Fare for Malkepigerne, men noget andet er det, naar Nøgterne og Køerne og Tyrene ere spredte omkring paa Marken, og en saadan Brumbasse tilfældigvis møder en Fremmed, som den aldrig har set. Et saadant Tilfælde er